

Arrest

nr. 272 664 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN, loco advocaat V. HENRION, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 juni 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 november 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Maracay (staat Aragua, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. Rond 2011 ging u als tienjarige met uw oom en vader mee naar de bank om

er cash geld op te halen voor de winkel van uw oom. Jullie reden hierna naar de woning van uw oom, waar uw vader en oom na het uitstappen door een onbekende gevraagd werden al hun geld te overhandigen. U stapte voorzichtig uit de wagen waarop de overvaller zijn wapen op u richtte. Uw oom overhandigde de man 10.000 Bolivar, maar hij eiste meer en sloeg uw vader met zijn wapen op zijn achterhoofd. Uw oom gaf de overvaller dan de resterende 5.000 Bolivar. Het werd u duidelijk dat jullie van de bank naar huis gevolgd waren. Uw vader diende verzorgd te worden in het ziekenhuis en er werd een aangifte gedaan bij de politie en de bank. De politie onderzocht echter niets. Twee jaar later zat u bij uw zus P.(...) in de wagen, wanneer jullie aan een stoplicht aangesproken werden door twee personen op een motorfiets. Eén van hen had een wapen bij waarop hij wees, maar niet uithaalde. Hij vroeg uw zus haar geld te geven en u uw gsm te overhandigen. Uw zus had niet veel geld en u ontkende een gsm te hebben, waardoor zij genoeg namen met het beetje geld van uw zus. Jullie deden hiervan geen aangifte. Uw moeder werd in de periode 2013-2017 twee of drie keer overvallen waarbij er, omdat zij eveneens haar identiteitsdocumenten hadden gestolen, nadien misbruik gemaakt werd van haar identiteit. Zo werden in haar naam phishing-berichten gestuurd naar haar contacten. Begin april 2018 werd uw halfbroer langs vaderskant, L.J.(...), vermoord. U kende hierom veel verdriet. Bij de politie mocht u nog afscheid nemen van uw broer en u zag dat hij een schotwonde had in zijn hoofd. Jullie hoorden dat hij in de nacht van drie op vier april werd vermoord in El Castaño (Maracay, Venezuela). Hij was de dag ervoor met een collega naar deze wijk gegaan. U vermoedt dat hij daar overvallen en ontvoerd werd omwille van hun bezittingen. Een dag later werd uw broer begraven. Enkele maanden later las u in een krant dat er een bende was gearresteerd en dat één van hen de moordenaar zou zijn van uw broer. Na zijn dood had u het moeilijk en kreeg u tevens heel wat beperkingen opgelegd omdat uw ouders bang waren dat ook u iets zou overkomen. In 2018 werden er dan ook plannen gemaakt dat u naar België zou komen waar uw halfzus A.H.Z.Y.(...) (O.V. 8.680.941) verbleef. Intussen bleef u in Venezuela uw leven voortzetten. U was een technicus koelsystemen en in april 2019 startte u samen met uw beste vriend een bedrijf op, maar het was duidelijk dat u niet in Venezuela kon blijven omwille van het gevoel van onveiligheid. U vreest immers dat u op een dag hetzelfde als uw halfbroer zou overkomen, met name dat u overvallen zou worden en dat u dit met uw leven zou bekopen. In 2019 had u voldoende financiële mogelijkheden om te vertrekken. In de laatste twee maanden voor uw vertrek werd u in één week drie keer tegengehouden door de verkeerspolitie waarbij iedereen die aanwezig was gecontroleerd werd. Bij de derde controle werd de wagen gecontroleerd. In de koffer vond de politie voedsel zonder dat u hiervoor een factuur kon voorleggen en vertelden zij u dat dit illegaal was. U contacteerde uw moeder hierop omdat zij advocate is en wanneer de politie dit hoorde dat zij zou komen, lieten zij jullie gaan. Zij namen wel drie kilo suiker mee. Twee weken voor uw vertrek naar België kwamen er aantal familieleden bij jullie op bezoek. Zij reden met een luxewagen en wanneer zij voor jullie woning parkeerden, stopten er twee mannen die een wapen trokken. Uw vader die uw familie buiten stond op te wachten, werd op de grond gegooid. Jullie zaten binnen en zagen dit gebeuren waarop jullie de politie belden. Deze antwoordde niet. De overvallers namen de wagen mee waar ook de medicatie voor uw grootmoeder inzat. De politie kwam uiteindelijk langs waarbij er onder meer verklaringen afgenomen werden. Uw tante en neef deden een aangifte en er werd een proces-verbaal opgesteld. Enkele dagen voor uw vertrek kreeg u een telefoon van iemand die u een prijs vroeg voor verschillende diensten in verband met koelsystemen. U gaf deze persoon een prijs in dollar, maar deze man werd kwaad en zei dat dit illegaal was en hij u hiervoor kon laten gevangen zetten. U hing op en deze persoon belde niet meer terug. U denkt dat dit iemand vanuit de politie was omdat hij zei dat u iets illegaals deed en hij ermee dreigde u te laten opsluiten. Op 22 oktober 2019 verliet u Venezuela en reisde u legaal via Spanje naar België waar u op 23 oktober 2019 aankwam. Op 8 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U vreest in Venezuela eveneens overvallen te worden omdat u soms met cash moet rondrijden en u uw gereedschap bijheeft. Het is voor u ook niet veilig in Venezuela omdat uw werk wordt betaald in dollars. Twee of drie maanden na uw vertrek werd uw moeder bij het buitenkomen van haar werk benaderd door mannen op motorfietsen. Ze hielden haar tegen en zeiden dat ze niet mocht schreeuwen of dat ze anders een kogel door haar hoofd zouden jagen. Ze zeiden haar ook dat ze wisten dat ze advocate was, dat ze dollars gebruikt en haar kinderen niet in Venezuela zijn. Ze namen al haar bezittingen af en aan het einde zeiden ze dat ze wisten wie ze was.

Ter staving van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een certificaat betreffende uw blanco strafblad, d.d. 8 oktober 2019; een kopie van de overlijdensakte van uw halfbroer Luis Jose; drie artikels betreffende de moord op uw broer, d.d. 5 en 6 april 2018; uw reisdocumenten betreffende uw reis naar België in oktober 2019; en jaarverslag van het "Observatorio Venezolano de Violencia" van 2018 aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud stuurde u per e-mail, d.d. 17 juni 2021, volgende documenten door: een kopie van een politierapport betreffende de diefstal van de wagen van uw familieleden, d.d. 2 oktober 2019; printscreens van Facebookberichten van uw moeder van

november 2019 betreffende het misbruik van haar gegevens; een kopie van een klacht bij de politie betreffende een overval op uw moeder, d.d. 16 maart 2021; een audiobericht waarin uw moeder de feiten van maart 2021 toelicht. U maakte eveneens per e-mail op 17 juni 2021 op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud enkele correcties over betreffende de genoteerde verklaringen, zonder dat daarbij evenwel de inhoud van uw vluchtmotieven werd gewijzigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U verklaarde dat u niet naar Venezuela kan terugkeren omdat u vreest er overvallen te worden, gezien u met dollars werkt en u steeds heel wat gereedschap bijheeft (CGVS, p. 14), en hierbij gedood te worden.

U haalde in dit kader verschillende veiligheidsincidenten aan waarvan u en uw familie het slachtoffer werden in Venezuela. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de overvallen waarvan u en uw familie doorheen de jaren het slachtoffer werden niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Uit het geheel aan uw verklaringen blijkt immers dat deze overvallen louter waren ingegeven door winstbejag in hoofde van jullie belagers (CGVS, p. 10-16).

Verder kan uit dergelijke overvallen, die afgaande op uw verklaringen steeds door verschillende belagers werden uitgevoerd (CGVS, p. 10-16), niet zondermeer een actueel en reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde afgeleid worden. Zo bent u persoonlijk slechts betrokken geweest bij 2 overvallen: in 2011 en 2013. U bleef nadien nog tot oktober 2019 in Venezuela. Deze twee overvallen kunnen dan ook bezwaarlijk weerhouden worden als uw directe vluchtaanleiding, noch kan uit deze twee overvallen een actueel risico afgeleid worden. Bij de overige overvallen was u niet betrokken: uw moeder werd tussen 2013 en 2017 een aantal keer overvallen en de luxewagen van uw tante en neef werd in 2019 gestolen. U verwees ook nog naar een overval op uw moeder in maart 2021 in de buurt van haar kantoor waarbij tegen haar werd gezegd dat haar kinderen buiten Venezuela verblijven (CGVS, p. 15). Er dient hierbij echter opgemerkt dat u hierbij niet bij naam werd genoemd, noch vernam uw moeder nadien ooit nog iets van de personen die haar hebben beroofd (CGVS, p. 15, 16). Aldus volstaan deze overvallen niet om te gewagen van een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.

Dat uw halfbroer in april 2018 om het leven kwam is onvoldoende om in uw hoofde te gewagen van gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. U weet immers niet met zekerheid waarom hij gevisieerd werd, noch weet u door wie hij werd vermoord (CGVS, p. 12 en p. 15).

Wat betreft uw verklaring dat u drie keer in een week tijd werd tegengehouden door de verkeerspolitie bij een controle en dat zij hierbij de laatste keer drie kilo suiker van u afnamen, gaf u hierbij aan dat iedereen die aanwezig was op dat moment gecontroleerd werd (CGVS, p. 7, 13). Dergelijke feiten, hoe verwerpelijk ook, kunnen niet gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade.

Betreffende uw verklaring dat u dacht door de politie bedreigd te worden tijdens een telefoongesprek net voor uw vertrek waarbij u na het geven van een telefonische offerte in dollars, werd gezegd dat dit illegaal was en dat deze persoon u zei dat hij u kon gevangen zetten, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u louter denkt dat de opbeller een agent is omdat hij u zei dat u iets illegaals doet en ermee dreigde u in de gevangenis te zetten. U brengt echter geen objectieve elementen aan waaruit kan blijken dat de opbeller daadwerkelijk van de politie is (CGVS, p. 14). Bovendien hebben u noch uw zakenpartner, die uw bedrijf nog steeds verder runt in Venezuela (CGVS, p. 4), hieromtrent verdere problemen gekend (CGVS, p. 13-14, 15). U maakt geen gewag van verdere problemen hieromtrent na uw vertrek (CGVS, p. 15). Bijgevolg

kan ook uit dit eenmalig telefoongesprek geenszins een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingen-rechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie kan nog op het volgende gewezen worden. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker

voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en of uw familiale /financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Zo dient opgemerkt te worden dat u een diploma in burgerlijke bouwkunde heeft behaald en in april 2019 samen met een vriend een bedrijf opstartte in koelsystemen. U verklaarde hierbij dat u hier voldoende mee verdiende. Uw vriend zet dit bedrijf tot op vandaag verder (CGVS, p. 4, 13). U was eveneens in staat om in 2014 naar Brazilië te reizen om daar uw zus te bezoeken die daar woonde (CGVS, p. 6-7). U woonde in Venezuela bij uw ouders in de woning die eigendom is van uw moeder (CGVS, p. 5). Uw moeder is in Venezuela werkzaam als advocaat en uw vader als zelfstandig automechanicus (CGVS, p. 5-6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit, reisweg en uw blanco strafblad worden hier niet betwist. Evenmin worden de dood van uw halfbroer en de veiligheidsincidenten die uw familie kende, betwist, evenwel blijkt hieruit niet dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Venezuela. Het rapport van het Observatorio Venezolano de Violencia 2018 is niet in staat om bovenstaande informatie, die gebaseerd is op een analyse van actuele informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, te weerleggen. Uw overgemaakte opmerkingen brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst uitvoerig naar de algemene situatie in Venezuela, met name de politieke situatie, de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Tevens kaart hij de impact aan van de COVID-19 pandemie. Hij citeert in dit verband landeninformatie.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) *de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij Venezuela heeft verlaten omwille van het gevoel van onveiligheid. Hij haalt verschillende veiligheidsincidenten aan waarvan hij en zijn familie het slachtoffer werden in Venezuela. Verzoeker vreest overvallen te worden daar hij met dollars werkt en steeds heel wat gereedschap bijheeft.

4.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.3. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven, met name de afpersing en inbraken, betrekking hebben op gebeurtenissen die zich situeren in dan wel betrekking hebben op gemeenrechtelijke criminele feiten en criminaliteit, ingegeven door louter winstbejag. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Waar verzoeker de Raad verzoekt om de vluchtelingendefinitie uit het Vluchtelingenverdrag ruim te interpreteren, merkt de Raad op dat hij zich niet buiten de constitutieve bestanddelen van de vluchtelingendefinitie kan begeven. Dit houdt in dat er, overeenkomstig artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet, een verband dient te bestaan tussen de gronden van vervolging, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

Uit verzoekers verklaringen noch uit de stukken die hij neerlegt, kan blijken dat hij omwille van zijn nationaliteit, ras, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep werd overvallen of zou zijn bedreigd of dat de autoriteiten om één van die redenen zouden hebben geweigerd hem hiertegen te beschermen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die hierover anders doen denken.

Deze problemen zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog verwijst naar de Cartagena Verklaring van 1984, ondertekend door Latijns-Amerikaanse landen, of de nationale Braziliaanse wetgeving die een ruimere draagwijdte hebben dan de vluchtelingendefinitie in het Vluchtelingenverdrag, waardoor bescherming kan worden geboden aan Venezolaanse onderdanen op basis van bedreigingen van hun leven, veiligheid of vrijheid als gevolg van de gebeurtenissen die de publieke orde in Venezuela thans ernstig verstoren, merkt de Raad op dat de België de Cartagena Verklaring niet heeft ondertekend noch een ruimere nationale bescherming voorziet en dat hij enkel bevoegd is om na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling onder het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Waar verzoeker nog verwijst naar algemene informatie over het politiek geweld in Venezuela, stelt de Raad vast dat hij nalaat dit te verbinden aan zijn persoonlijke situatie. Verzoeker legt geen enkel concreet element voor waaruit kan blijken dat hij in het kader van dit politieke geweld bij terugkeer zal worden vervolgd.

4.4. Wat voorafgaat volstaat voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om, het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Venezuela, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

5.3. De Raad betwist niet dat Venezuela een hoge mate van crimineel geweld kent, noch dat zulk crimineel geweld sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Evenmin wordt betwist dat de situatie is verslechterd als gevolg van onder meer de COVID-19-pandemie. Deze algemene veiligheidssituatie in Venezuela als gevolg van dit crimineel geweld moet dan ook in overweging worden genomen in het kader van een beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, te meer nu verzoeker afkomstig is uit Aragua.

De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela, in het bijzonder Aragua, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar dat land daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd, met name dat hij een reëel risico loopt op crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich vervolgens op, waarbij het aan verzoeker is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad samen met de commissaris-generaal dat de incidenten die verzoeker stelt te hebben meegemaakt, dan wel zijn familieleden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden gelijkgeschakeld met een reëel risico op het lijden van ernstige schade dan wel geen blijk geven van een actueel en reëel risico op ernstige schade in verzoekers hoofde. In de bestreden beslissing wordt hierover omstandig toegelicht:

“Verder kan uit dergelijke overvallen, die afgaande op uw verklaringen steeds door verschillende belagers werden uitgevoerd (CGVS, p. 10-16), niet zondermeer een actueel en reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde afgeleid worden. Zo bent u persoonlijk slechts betrokken geweest bij 2 overvallen: in 2011 en 2013. U bleef nadien nog tot oktober 2019 in Venezuela. Deze twee overvallen kunnen dan ook bezwaarlijk weerhouden worden als uw directe vluchtaanleiding, noch kan uit deze twee overvallen een actueel risico afgeleid worden. Bij de overige overvallen was u niet betrokken: uw moeder werd tussen 2013 en 2017 een aantal keer overvallen en de luxewagen van uw tante en neef werd in 2019 gestolen. U verwees ook nog naar een overval op uw moeder in maart 2021 in de buurt van haar kantoor waarbij tegen haar werd gezegd dat haar kinderen buiten Venezuela verblijven (CGVS, p. 15). Er dient hierbij echter opgemerkt dat u hierbij niet bij naam werd genoemd, noch vernam uw moeder nadien ooit nog iets van de personen die haar hebben beroofd (CGVS, p. 15, 16).”

Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat deze incidenten meer zouden zijn dan slechts geïsoleerde, criminele feiten. Deze feiten tonen enkel aan dat Venezuela een hoge mate van crimineel geweld kent, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenrechtelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die Venezuela kenmerkt en die betreuenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker ook niet aantoont dat hij als gevolg hiervan problemen zou krijgen bij terugkeer naar Venezuela. De laatste overval dateerde van 2013 en hij vertrok pas in oktober 2019 uit Venezuela. Wat betreft de overige overvallen die zijn familieleden te beurt vielen, kan geen verband met verzoeker worden gemaakt. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij persoonlijk werd gevisieerd of gezocht of zou worden gevisieerd bij terugkeer.

Het voorleggen van algemene landeninformatie in het verzoekschrift die verder geen betrekking heeft op zijn persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met verzoekers eigen situatie niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Zoals eerder gesteld, hij moet dit in concreto aannemelijk maken, wat in deze niet het geval is. Uit een algemeen onveiligheidsgevoel noch uit een algemene situatie kan worden afgeleid dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt door het geweld in Venezuela (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Betreffende verzoekers verklaring dat hij dacht door de politie te worden bedreigd tijdens een telefoon-gesprek na het geven van een telefonische offerte in dollars, bemerkt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker geen objectieve elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat de opbeller daadwerkelijk van de politie is. Bovendien hebben verzoeker noch zijn zakenpartner, die het bedrijf nog steeds verder runt in Venezuela (NPO, p. 4), hieromtrent verdere problemen gekend (NPO, p. 13-14, 15). Verzoeker maakt geen gewag van verdere problemen hieromtrent na zijn vertrek (NPO, p. 15).

In het verzoekschrift geeft verzoeker bovendien aan dat president Maduro het gebruik van de dollar nu omarmt. Zijn stelling dat het allerm minst zeker is dat dit in de toekomst het geval zal blijven, is niet meer dan een speculatie en loutere veronderstelling.

Door verder louter te verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat zij die toegang hebben tot dollars in betere omstandigheden leven dan zij die hier geen toegang tot hebben, brengt verzoeker geen

concrete elementen aan die zijn bewering aannemelijk maken dat hij door het gebruik van dollars op zijn werk gevisieerd zou kunnen worden. De Raad ontwaart evenmin andere ernstige aanwijzingen in die zin.

De overige gedane vaststellingen omtrent de moord op zijn halfbroer en de controles door de verkeerspolitie laat verzoeker volledig ongemoeid, zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

5.4. Gelet op wat voorafgaat, blijkt verder nergens uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of niet-overheidsactoren, zoals bendes, stond.

Verzoekers betoogt dat van personen die terugkeren uit Europa wordt gedacht zij rijk zijn, wordt niet ondersteund met objectieve landeninformatie. Wat er ook van zij, het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, resulteert verder ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij aannemelijk maakt dat hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat zijn wijk nauwlettend wordt gesurveilleerd door bendes en verwijst hierbij naar zijn gehoorverslag, maar zulke verklaring kan daarin niet worden gelezen. Verzoeker verklaarde enkel heel vaag *“er is heel wat misdaad aanwezig in die wijk iedereen weet daar van alles van iedereen”* (NPO, p. 16), evenwel kon hij geen specifieke personen benoemen die hij vreest daar hij geen namen kent. Bovendien, in zoverre bendes zouden weten dat hij buiten Venezuela verblijft en zijn moeder om die reden zou zijn overvallen, merkt de Raad op dat zijn moeder nadien nooit nog iets van die personen heeft vernomen (NPO, p. 15-16). Zijn betoog dat zijn terugkeer zou worden opgemerkt en dat hij daarom zou worden gevisieerd door bendes, met meer kans om te worden overvallen dan andere Venezolanen, is dan ook slechts een loutere bewering die niet met concrete elementen worden ondersteund en daardoor zuiver hypothetisch blijft. Er zijn dan ook geen ernstige indicaties aanwezig dat verzoeker om deze redenen bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden.

Verder haalt verzoeker algemene landeninformatie aan waaruit blijkt dat er in Venezuela een negatieve perceptie is ontstaan ten aanzien van Venezolanen die het land hebben verlaten en daarna terugkeren, die wordt versterkt door de covid-19 pandemie waarbij terugkerende Venezolanen als “biologische wapens” worden aangemerkt. De stigmatisering van terugkerende Venezolanen wordt niet betwist, maar verzoeker laat evenwel na concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela die de drempel van vervolging of ernstige schade bereiken en dit enkel omwille van het feit dat hij naar het buitenland is getrokken en daar heeft verbleven. Het louter aanhalen van algemene landeninformatie volstaat niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te nemen, te meer daaruit geenszins blijkt dat elke terugkerende Venezolaan louter omwille van zijn of haar terugkeer uit het buitenland wordt vervolgd of gevisieerd. Verder zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker zijn toevlucht zou moeten nemen tot een illegale terugkeer en daardoor dreigt te worden gecriminaliseerd. Er zijn verder geen aanwijzingen dat verzoeker louter omwille van het feit dat hij Venezuela heeft verlaten, zou worden gestraft.

Er wordt niet betwist dat verzoeker bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert (EASO *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020, p. 117 e.v.). Hieruit kan evenwel op zich geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Verder blijkt dat de behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn individuele omstandigheden. Gelet op het voorgaande kan niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade. Het zijn vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland en aldaar heeft verbleven. Nergens blijkt dat verzoeker een profiel heeft waardoor hij in de negatieve aandacht van de Venezolaanse staat.

Verzoeker wijst er verder nog op dat Venezolanen die terugkeren naar hun land omwille van de COVID-19-pandemie veelal in quarantaine worden geplaatst en dit in erbarmelijke omstandigheden, die volgens hem ongemerkt moeten worden onmenselijke behandeling. De Raad stelt vast dat de beschikbare landeninformatie bijgebracht door beide partijen (COI Focus *Venezuela: Situatieschets* van 28 april 2021, p. 9-10, 60; OAS, *“Situation of Venezuelans who have returned and are trying to return to their country in*

the context of Covid-19", september 2020; Human Rights Watch, "Venezuela - Events of 2020"; Human Rights Watch, "Venezuela: Abusive Treatment of Returnees", 13 oktober 2020; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR) Annual Report — Chapter IV.B Venezuela, 16 april 2021) enkel verwijst naar de situatie van Venezolanen die via de landsgrenzen met Colombia en Brazilië trachten terug te keren naar hun land van herkomst daar, althans tot begin april 2021, gold dat de meeste internationale en binnenlandse passagiersvluchten tot nader order verboden bleven. Verder blijkt dat de terugkeerders een quarantaine van twee weken moeten uitzitten in een zogenaamd 'PASI-centre'. De Raad merkt nog op dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat, als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie, het aantal personen die de grens kunnen oversteken dagelijks wordt beperkt en dat er testprotocollen gelden, waarbij iedere persoon uitgebreide testen moet ondergaan en verplicht in quarantaine moet blijven in een "PASI-centre". Er dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns en quarantaines hebben afgekondigd in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. Hoewel in de bijgebrachte informatie inderdaad wordt vermeld dat de quarantaine vaak langer duurt dan deze die wordt aangeraden door de WHO en de omstandigheden in bepaalde "PASI-centers" verre van ideaal zijn, liggen de maatregelen die getroffen worden door de Venezolaanse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze maatregelen zijn strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie. Uit het gegeven dat Venezuela deze algemene gezondheidsmaatregel hanteert die betrekking heeft op alle Venezolanen, blijkt op zich niet dat verzoeker persoonlijk wordt vervolgd of geïsoleerd. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar Venezuela als gevolg van de COVID-19 pandemie. De Raad merkt op dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt. De Raad herinnert er overigens aan dat de bestreden beslissing geen terugkeer- en/of verwijderingsbeslissing inhoudt en evenmin betrekking heeft op de modaliteiten van zulke terugkeer- en/of verwijderingsbeslissing. Dit is een bevoegdheid van de minister belast met Asiel en Migratie, c.q. de huidige staatssecretaris en zijn gemachtigden.

5.5. Wat betreft de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, wijst de Raad er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan.

In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of worden veroorzaakt door (i) de Staat, (ii) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of (iii) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijk ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het*

ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan worden gesteld dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor, doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Venezuela zonder deze te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de gezondheidssituatie en de economische crisis in zijn land van herkomst hem persoonlijk treffen.

Door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela, toont verzoeker niet aan dat hij in geval van terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de COVID-19-pandemie en de impact hiervan op de algemene humanitaire situatie in Venezuela, herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c); RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Zo dient opgemerkt te worden dat u een diploma in burgerlijke bouwkunde heeft behaald en in april 2019 samen met een vriend een bedrijf opstartte in koelsystemen. U verklaarde hierbij dat u hier voldoende mee verdiende. Uw vriend zet dit bedrijf tot op vandaag verder (CGVS, p. 4, 13). U was eveneens in staat om in 2014 naar Brazilië te reizen om daar uw zus te bezoeken die daar woonde (CGVS, p. 6-7). U woonde in Venezuela bij uw ouders in de woning die eigendom is van uw moeder (CGVS, p. 5). Uw moeder is in Venezuela werkzaam als advocaat en uw vader als zelfstandig automechanicus (CGVS, p. 5-6).”*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog mondeling benadrukt dat hij geen familie meer heeft in Venezuela daar zij hem naar België zijn gevolgd, stelt de Raad vast dat hij nalaat om dit element aan de Raad voor te leggen in het kader van een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

5.6. Alles in acht genomen, kan voor verzoeker geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt. Het blijkt niet dat verzoeker specifiek werd of alsnog wordt gevisieerd door benadeelden in Venezuela, noch is er enige andere concrete indicatie dat hij in het oog wordt gehouden.

De Raad besluit dat, het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene situatie in Venezuela, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

5.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden, doel of profiel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Tevens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst, namelijk Maracay gelegen in de deelstaat Aragua, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Aragua, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.8. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw identiteit, nationaliteit, reisweg en uw blanco strafblad worden hier niet betwist. Evenmin worden de dood van uw halfbroer en de veiligheidsincidenten die uw familie kende, betwist, evenwel blijkt hieruit niet dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Venezuela. Het rapport van het Observatorio Venezolano de Violencia 2018 is*

niet in staat om bovenstaande informatie, die gebaseerd is op een analyse van actuele informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, te weerleggen.”

7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

8. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Handvest, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES